

det, der nu er gjort, det er noget, der er saa lige til, det er der slet ingen Kunst ved. I 1909, da det ærede Medlem stod paa den ophøjede Plads derhenne paa Hjørnet, mente han, at nu havde han set saa vidunderlige Ting deroppe i Højheden, at han kunde forstaa, at Danmarks Stilling var den vanskeligste af samtlige smaa Staters. Det er mærkeligt, at nu, da Faren kommer, saa svinder pludselig den Fære og bliver til intet. Socialdemokraterne ønsker snarest muligt en Valgordning, hvorefter vi kan opstille Kandidater i alle Kredse, saaledes at vi Dagen efter Valget under Arbejdet herinde i Rigsdagen kan samarbejde med de Partier, der vil fremme de samme Sager, som vi ønsker fremmede, saaledes at vi ikke er bundne af et Samarbejde ved Valgene. Men nu er vi med til et Samarbejde, fordi vi ønsker at bevare den nuværende Regering, saa længe Krigen varer.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen (N. Neergaard) husker mærkværdigt fejl. Da jeg i Efteraaret 1914 forelagde det første Statslaan under Krigsperioden, ytrede jeg allerede ved Forelæggelsen, at der senere skulde blive stillet Forslag om, hvorledes man skulde skaffe de nødvendige Renter og Afdrag. Det var altsaa ikke saaledes, at jeg i og for sig afviste dette Spørgsmaal. Men jeg vil endnu gerne sige om den Ting: Hvor langt er man ikke kommet bort fra de Betragtninger, som den Gang blev gjort gældende, og hvor langt er man nu ikke naaet her til at se, at naar vi overhovedet har optaget Statslaan i saa stor Udstrækning, er det, fordi det vilde være en Urimelighed at lægge alle Byrderne ved den nuværende vanskelige og for mange næsten uoverkommelige Situation paa den nuværende Slægt. Der er nogen Grund til ogsaa at lægge en Del af Byrderne paa dem, der kommer efter os. Den Gang blev der gjort en Række lidet sigende — jeg kunde sige intetsigende — kritiske Indvendinger mod dette Statslaan, og især var man i Partiet Venstre ivrig for at skaffe Dækning for Renter og Afdrag. Senere har man hørt meget lidt til det, naar der er foreslaaet Statslaan. Man har ganske roligt enten ladet det være Finansministerens Opgave at skaffe dette eller ogsaa, som jeg mener, det er rigtigt, henvist det til Fremtiden.

Det ærede Medlem husker dernæst galt med Hensyn til Børsskatten, naar han tror, at det er Partiet Venstre, der oprindelig har rejst Kravet om en saadan Børsstempelskat. Naar endelig nogen skal have Æren for det,

saa var det saamænd et konservativt Blad her i Byen, der begyndte at rejse dette Spørgsmaal — og for Resten henvendte sig til mig og foranledigede en Udtalelse af mig, som kom i Bladet. Derefter var det, at Partiet Venstres Ordfører i Landstinget spurgte mig, om en saadan Skat kunde ventes, og jeg svarede, at den i nogen Tid havde været under Forberedelse i Finansministeriet. Men Partiet Venstre kan ikke gøre noget som helst Krav paa Æren for, at denne Skat er kommet frem.

Saa kommer vi til Merindkomstskatten. Jeg skal kun tage de Hovedpunkter, som synes mig at have nogen Interesse. Det ærede Medlem mente, at den rette Form havde været den, at Krigskonjunkturerne var blevet — skal vi sige indsat i Skatten, saaledes som han krævede det, og han krævede det paa den Maade, at naar Skatteyderen ikke kunde gøre gældende, at det ikke var en Indtægt, som i det væsentlige skyldtes Krigskonjunkturerne, skulde han betale Skatten. Det ærede Medlem stiller nu dette i Forhold til, at man nu er imod Merindkomstskatten af den Grund, at Skatten i den Form, hvori den nu foreligger, skulde kunne berøve den handlende hans Initiativ, hans Vovemod. Tør jeg spørge: Havde det gjort nogen Forskel for den handlende, om det ærede Medlems Ændring var blevet vedtaget? Tror man, at Skatteyderen da kunde have sagt: Jeg har vist et Vovemod ved at skaffe mig denne større Indtægt, men jeg kan jo ikke nægte, at noget af dette kan skyldes Krigskonjunkturerne. Skulde han saa være blevet fri for Skatten? Nej, hvis det ærede Medlem havde faaet denne Skattelov affattet, som han vilde, vilde Spørgsmaalet være blevet ganske det samme. Spørgsmaalet er blot, om denne Mand har større Indtægt nu, end han havde tidligere, og jeg er stadig af den Mening, at praktisk, logisk har det været formaals-tjenligt, at vi har fjernet hele Krigskonjunkturspørgsmaalet og sagt: De, som i Øjeblikket har betydelig større Indtægter, end de har haft i tidligere Aar, de, som altsaa i en for andre overmaade vanskelig Tid har kunnet lukrere, skabe sig endog meget store Indtægter, lad dem betale, ligegyldigt hvorfra Indtægten kommer, om den er kommet direkte eller indirekte gennem Krigen.

Det sidste Spørgsmaal er Spørgsmaalet om Luksusskatterne. Det ærede Medlem mener stadig, at det skyldes hans Pression, at disse Skatter er kommet i den Form, de er kommet. Det ærede Medlem tager fejl. Det var kun kort Tid, inden disse Skatter,